

IMÁDKOZZATOK!

1Timóteus 2,1-7.

Hudson Taylor angol misszionárius, aki Kínában szolgált a 19. században, egy alkalommal Sanghajból hajón utazott Ningpó városába. Utazása során tanúja volt annak, ahogyan egy ember a vízbeesett, és megdöbbenett, hogy a közelben lévő halászhajókról senki sem törődött ezzel, senki sem sietett a szerencsétlen ember megmentésére. Amikor ezért kérdőre vonta a halászokat, akkor azok azt válaszolták neki, hogy nem fogják egyetlen emberért abbahagyni a halászatot, mert ebből élnek, és ez nekik veszteség lenne. Taylor addig alkudozott velük, míg végül elérte, hogy ha megfizeti, akkor segítenek neki megkeresni az elmerült embert. De a halászokkal percekig tartó huzakodás végzetesnek bizonyult, mert mire megtalálták az elsüllyedt embert, már nem lehetett megmenteni az életét.

Mennyire felháborodunk azon, ahogyan ezek a kínai halászok viselkedtek! Vérlázító, hogy a saját hasznuk előrébb való volt, mint az, hogy segítsenek egy szerencsétlenül járt emberen! De mielőtt elítélnénk a kínai halászokat, „vegyük ki a magunk szeméből a gerendát”! Hiszen nem ugyanaz az indulatunk, mint nekik, mikor közömbösen, éljük a magunk kényelmes életét, miközben a környezetünkben sokan Jézus Krisztus nélkül ének és halnak meg?

1. Imádkozz értük!

Persze meg van a magyarázatunk. Próbáltunk már beszélni velük, hívogattuk őket, talán már bizonyosságot is tettünk nekik. De mit tehetnénk még olyan emberekért, akiket nem érdekel sem Krisztus, sem a saját elvesztett életük? Mondjuk, elkezdhetünk imádkozni értük! Hiszen Pál is pontosan erre biztat bennünket: „**Mindenekelőtt tehát arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok és könyörögjete minden emberért, járjatok közben és adjatok hálát értük!**”

2. Imádkozni?

Az nem változtat semmin! S lám itt máris lelepleződik az, ahogyan az imádságról gondolkozunk! Miért imádkozunk? Hiszen Isten szuverén úr, könyörül azon, akin könyörül. Mit változtat az akaratán az, ha én imádkozom valakiért? Úgyis az fog történni azzal az emberrel, amit ő akar.

Csakhogy Isten, a szuverén Úr, be akar bennünket vonni a környezetünket átformáló terveibe, és ennek a legegyszerűbb és mindannyiunk számára elérhető eszköze: az imádság! Az imádsághoz nem kell iskolai végzettség, nem kell érte nagy áldozatot hoznunk, egyszerűen csak keresnünk kell egy nyugodt helyet, ahol össze kulcsolhatjuk a kezünket, kinyithatjuk a szívünket Isten előtt. Ennyi!

És még csak szeretnünk sem kell azt, akiért imádkozunk! Mert nem azt írja az ige, hogy imádkozunk mindenkiért, aki megérdemli, vagy azokért, akik szimpatikusak, akikkel együtt értünk, akik nézeteinek egy részével azonosulni tudunk. A minden emberben benne vannak azok is, akik terhelnek, idegesítenek, akik ellenszenvesek, akik gonoszak, elvetemültek, hitetlenek, akik gyűlölnek, akik akadályoznak bennünket. Azért imádkozunk minden emberért, mert ez is Isten imádatunk része, akiről azt írja Pál, hogy „**azt akarja, hogy mindenki üdvösségre jusson és megismerje az igazságot**”, és Jézus mindnyájukért

Imádkozatok | 1Timóteus 2,1-7.

odaáldozta magát, hogy kifizesse minden emberért a megváltás árát. És mindezt akkor és úgy tette értünk, amikor bennünk semmi szerethető nem volt...

3. Imádkozni értük?

„Imádkozatok minden emberért!” – mondja Pál, és a minden ember közül „nevén” nevez, kiemel néhányakat: „Imádkozatok a királyokért és mindazokért, akik hatalmat kaptak...”
Imádkozni értük? A politikusokért? Orbánért? Gyurcsányért? Hadházyért? Szedlák Attiláért? A képviselőinkért? Imádkozni az Európa Parlamentért? Európa vezetőiért? Merkelért? Macronért? Imádkozunk Judith Sargentiniért? Donald Trumpért? Putyinért? Kínai vezetőiért?

Istent nem érdekli a mi politikai vonzódásunk vagy ellenszenvünk, és Pál szavai nem egy ajánlás, amit, ha úgy tetszik nem veszünk figyelembe. S ne felejtjük el azt sem, hogy Pál egy olyan korban biztatta a keresztényeket a hatalmat gyakorlókért imádságra, amikor az a hatalom sokkal inkább akadályozta, üldözte, sőt, egyenesen irtotta a Krisztus evangéliumának hirdetőit.

De Pál egy egészen más összefüggésben látta az állam képviselőinek az életét. Egyrészt a római levélben már megírta, hogy az állam is Isten rendelése, és Istentől azért kapja minden hatalmát, hogy rendet tartson ebben a világban.ⁱ A zűrzavar, a politikai zűrzavar sem Isten akarata, ezért keresztényként látnunk kell, hogy még egy rossz kormány is jobb a zűrzavar-nál. **Másrészt** „a politikai és társadalmi zűrzavar kitűnő alkalmak arra, hogy a keresztények életüket adják Krisztusért, de nehéz idők arra, hogy éljenek őerte”.ⁱⁱ **Pál úgy látta a királyokat és mindazokat, akik hatalmat kaptak, hogy ők biztosítják azt a békét, amely lehetővé teszi, hogy a keresztények tehessék azt, ami Isten akarata: imádkozzanak minden emberért és hirdessék az örömhírt minden embernek.**

Mert, amikor Pál arra biztat bennünket, hogy imádkozzunk azért, hogy „nyugodt és békés életet élhessünk”, akkor erre nem saját önző érdekeink miatt biztat, hanem azért, hogy semmi másra ne kelljen koncentrálnunk, mint arra, hogy minél több embert elérjünk az evangéliummal.

4. Összhangba kerülni Isten tervével

Imádkozni másokért mindezekén túl azt is jelenti, hogy összhangba kerülünk Isten tervével. **Mert mi is az Isten terve? „Ő ugyanis azt akarja, hogy mindenki üdvösségre jusson és megismerje az igazságot.”** Amikor imádkozni kezdünk másokért, könyörögve azért, hogy üdvösségre jussanak és megismerjék az igazságot, akkor összhangba kerülök Isten akaratával. Annak az Istennek az akaratával, aki azért küldte el Fiát, Jézus Krisztust ebbe a világba, hogy „Jézus áldozatul adta magát, hogy kifizesse a váltságdíjat minden emberért”.

5. Egy komoly ellentmondás

És itt is állunk egy valóságosnak látszó ellentmondás előtt! Mert bár Isten mindenki üdvösségét akarja, de mindenki jut üdvösségre. Vannak, akik életük utolsó pillanatáig ellenállnak a kegyelemnek, és úgy mennek el, hogy elutasították Krisztus megváltó szeretetét. A Biblia más helyen világosan beszél üdvözültekről és elkárhozókról. Akkor, hogyan is van ez? Mi is most az Isten akarata? Isten mégsem akar, vagy mégsem tud mindenkit üdvözíteni és az igazság ismeretére eljuttatni? Nem elég hatalmas? Mégsem elég erős? Mégsem ellenállhatatlan a kegyelem? Vagy inkább szűkkeblű, és a „mindenki” mégsem vonatkozik

Imádkozatok | 1Timóteus 2,1-7.

mindenkire, csak azokra, akiket kiválasztott? S ha így van, akkor kikért, és legfőképpen miért is imádkozunk minden emberért?

Egy egyszerű történettel hadd válaszoljak erre! A történet egy emberről szól, aki sokat imádkozott a szomszédja: Ray megtéréseért. Nagyon a szívére vette annak az embernek a sorsát, és sokszor könnyek között imádkozott megtéréseért. Egy alkalommal azonban elbizonytalanodott: - „De mi van akkor, ha Ray az örökre elkárhozók listáján szerepel? Van értelme akkor érte imádkozni, ha már Isten úgyis döntött Ray örök sorsa felől?” Végül mégis így folytatta közbejárását: „Uram! Ha Ray nincs azoknak a listáján, akik örök üdvösséget nyernek, kérlek, csinálj egy új listát, és írd fel rá az ő nevét is!”

Befejezés

Talán mosolygunk ennek az embernek a gondolkozásán, és talán gondolkozása nem volt teológiailag teljesen tökéletes, de a szíve a helyén volt, és tökéletesen ráhangolódott Isten akaratára. Mi nem tudjuk, és nem nézhetjük úgy az embereket, hogy van, aki örök üdvösségre, és van, aki örök kárhozatra jut majd közülük. Ezzel az indulattal nem lehet szolgálni, evangéliumot hirdetni, embereket megnyerni Krisztusnak! De azzal az indulattal, ami a Rayért imádkozó szomszéd szívében volt, azzal igen! És ezt az indulatot munkálja bennünk az, ha megtanulunk imádkozni minden emberért!

Mert az az ember, aki elkezd imádkozni a környezetében élő emberekért, az ország és a világ sorsára befolyással bíró emberekért, az azt fogja észre venni magán, hogy már nem tud feléjük közömbös lenni, nem tudja őket gyűlölni, és ha még nem is tudja szeretni őket, de ugyanaz a szájalom és irgalom kezdi eltölteni irántuk, ami Jézusban is ott él minden ember iránt, „mert olyanok, mint a juhok pásztor nélkül.” ÁMEN!

ⁱ Róma 13,1-7

ⁱⁱ Biblia ismerete kommentár VIII. kötet, 84. oldal